

DAROT PAR MĀCEKLIEM PIE VARAS ESOŠOS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 13:1-7, Marka 2:23-28, Mat. 8:5-13, 26:57-68, 27:11-14, Ap.d. 4:1-12.

ATMIŅAS PANTS:

„Dieva vārds auga augumā, un mācekļu skaits Jeruzālemē stipri pieauga, un liels pulks priesteru kļuva ticīgi.” (Ap.d. 6:7)

Mocekļu bezbailība un gara spēks mācekļiem tika piešķirts tikai tad, kad šī žēlastība bija vajadzīga. Tad arī piepildījās Pestītāja apsoliņš. Pēterim un Jānim liecinot sinedrija priekšā, cilvēki „brīnījās; viņi arī uzzināja, ka tie bijuši kopā ar Jēzu”. (Ap. d. 4:13) Par Stefanu ir sacīts, ka „visi, kas sēdēja sinedrijā, skatījās uz viņu un redzēja viņa vaigu līdzināties eņģeļa vaigam”. Cilvēki „nespēja pretoties gudrībai un garam, ar kādu viņš runāja”. (Ap. d. 6:15,10) Pāvils, rakstīdams par savu pratināšanu ķeizara galmā, saka: „Man pirmo reizi aizstāvoties, neviens nebija klāt, bet visi bija mani atstājuši (...). Bet tas Kungs stāvēja man klāt un iedeva man spēku, lai caur mani sludināšana būtu pilnīga un visas pagānu tautas dzirdētu to. Un es esmu izrauts no lauvas rīkles”. (2. Tim. 4:16,17).” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 354., 355. lpp.)

*Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei
29. februārī!*

Respektējot autoritātes

Gadsimtiem ilgi ļaudis ir cīnījušies, lai saprastu valdības lomu un funkciju, un kā pilsoņiem vajadzētu attiekties pret to. Kas dod valdniekiem tiesības valdīt? Kāda veida valdība ir vislabākā? Vai cilvēkiem vienmēr vajadzētu paklausīt savai valdībai? Ja ne, tad kāpēc? Šie ir tikai daži jautājumi, ar kuriem mēs cīnāmies līdz pat šodienai.

Izlasī Rom. 13:1-7! Kāda svarīga vēsts šeit mums ir dota? Kā šos pantus un vēsti, ko tie māca, var izmantot ļaunprātīgi? Kādi piemēri mums ir vēsturē, kad tas tā ir noticis? Kā mēs kā baznīca varam mācīties no šīm kļūdām savā vēsturē, kā arī no kristīgās baznīcas kļūdām kopumā? _____

Romas impēriju Kristus laikā raksturoja apspiestība un brutalitāte. Romiešu leģioni terorizēja un pakļāva civilizētās tautas, ar varu pievienojot tās impērijai. Vairāki simti tūkstoši tika padzīti, apcietināti un nogalināti. Marionešu valdības, ko bija atļāvusi Roma, iespējams, bija pat vēl ļaunākas nekā pati Roma. Tomēr pietiekami interesanti, ka Jēzus nekad neaizstāvēja nekāda veida sacelšanos pret valdību, ne arī nodokļu nemaksāšanu tai (sk. Lūk. 20:25). Vienīgā reize, kad Jēzus nepaklausīja civilajiem likumiem – apgāza naudas mijēju galdus – parādīja riebumu, ko Viņš izjuta pret priesteru pārkāpumiem. Tas nebija vērst pret romiešiem kā tādiem.

„Dieva ļaudis atzīs cilvēcisko valdību kā dievišķi noteikto kārtību un mācīs paklausību tai kā svētu pienākumu tās likumīgajās jomās. Bet, ja tā nonāk konfliktā ar Dieva prasībām, Dieva Vārds ir jāatzīst par augstāku nekā visa cilvēciskā likumdošana. „Tā saka Kungs” nedrīkst nobīdīt malā, lai dotu priekšroku „tā saka baznīca vai valsts”. Kristus kronis ir jāpaceļ pāri pasaules valdnieku diadēmām.” (E. Vaita „Liecības draudzei” 6. sēj. 402. lpp.)

„Vai jūs neesat lasījuši...?”

Diemžēl daži no visspēcīgākajiem un ietekmīgākajiem cilvēkiem, ar kuriem Jēzus darbojās, bija tā laika reliģiskie vadītāji, no kuriem daudzi bija naidīgi noskaņoti pret Viņu. Tomēr, pat sastopoties ar viņiem, Jēzus vienmēr centās nest glābšanu. Viņš nemeklēja argumentus, Viņš gribēja glābt visus cilvēkus, pat tos varenos un ietekmīgos, kas beigās Viņu nosodīja uz nāvi.

Izlasi Marka 2:23-28; 3:1-6 un Mat. 12:1-6! Kā šajās tikšanās reizēs atklājas, ka Jēzus, neskatoties uz atklāto naidu pret Viņu, centās aizsniegt šos cilvēkus? Ko Viņš teica un ko darīja tādu, kas būtu aizskāris viņu sirdis, ja tās nebūtu aizvērtas? _____

Interesanti, ka, tiekoties ar šiem cilvēkiem, Jēzus atsaucās uz Rakstiem un pat uz svēto vēsturi. Tie bija informācijas avoti, kuriem vajadzēja aizskart reliģiskos vadītājus. Jēzus centās uzrunāt viņus tur, kur vajadzēja būt iespējamam rast kopīgu pamatu. Piemēram, Viņš citēja Bībeli, runājot par to, cik žēlastība ir svarīgāka par rituālu. Tā Viņš centās iedot vadītājiem dziļāku izpratni par likumu, ko viņi teicās tik dedzīgi un svēti mīlam un paaugstinām.

Savā stāstā par dzīvnieka izvilkšanu no bedres sabata dienā Jēzus apelēja pie viņu uzskatiem par pieklājību un laipnību. Tomēr viņu rūgtums un naidis pret Jēzu aizēnoja pat to.

Visbeidzot, brīnumiem pašiem par sevi vajadzēja spēcīgā veidā uzrunāt šos ietekmīgos vadītājus un pievērst viņu uzmanību neparastam Cilvēkam viņu vidū.

No mūsu šodienas pozīcijām ir viegli atskatīties un brīnīties par šo cilvēku aklumu un cietsirdību. Kā mēs varam būt droši, ka, cenšoties pasargāt kaut ko, ko mēs negribam atstāt, paši nekļūstam aizvērti gaismai, kas nāk no Dieva? Kāpēc to ir vieglāk izdarīt, nekā mēs domājam? _____

Romiešu virsnieks

Lai gan atsevišķas Kristus tikšanās ar ietekmīgiem cilvēkiem beidzās asi, bija ievērojami izņēmumi, piemēram, Nikodēms. Vēl viena konstruktīva tikšanās bija ar Romas virsnieku (militāro oficiēri).

Izlasi Mat. 8:5-13 un Lūk. 7:1-10! Ko mēs no šiem ziņojumiem varam mācīties par liecināšanu cilvēkiem, kas ir ietekmīgās pozīcijās? _____

Kad virsnieks uzzināja, ka Jēzus tuvojas, viņš nosūtīja dažus draugus, lai atrunātu Viņu no nākšanas. Izjuzdams dziļu cieņu pret jūdu pielūgsmi un Jēzus garīgumu, viņš jutās necienīgs saņemt Kristus personīgo uzmanību. Tieši pirms Jēzus ierašanās viņš tomēr riskēja pats tuvoties Viņam. Virsnieks paskaidroja situāciju, izsakot ticību, ka Kristus pavēle vien var atjaunot kalpa veselību. Atsaucoties uz militāro pieredzi, viņš zināja, ko nozīmē autoritāte. Viņš paklausīja savam komandierim, savukārt viņa padotie paklausīja viņam. Cik pārsteidzoši, ka šis ietekmīgais cilvēks (vēl pie tam romietis!) parādīja tik dziļu ticību, bet daudzi, kuriem bija daudz vairāk priekšrocību garīgā ziņā, Jēzu noraidīja.

Šeit noderētu godīga pašpārbaude. Mums vajadzētu jautāt pašiem sev, vai neesam kļuvuši bezrūpīgi un neatbalstām tikai pareizas doktrīnas, tā vietā, lai piedzīvotu dzīvu ticību? Vai jaunāki, mazāk sagatavoti ticīgie neizsaka dziļāku ticību nekā tie, kas ir uzauguši kā kristieši? Vai mūsu garīgās priekšrocības nav kļuvušas par iemeslu mūsu neatkarībai no Dieva? Vai garīgas iespējas ir pagājušas garām neievērotas? Ja mēs atbildam apstiprinoši, tad mūsu risinājums ir Kristus. Ikviens var baudīt virsnieka piedzīvojumu. Šim stāstam vajadzētu iedrošināt tos, kas nes evaņģēliju starp ietekmīgiem cilvēkiem. Cik daudz virsnieku ir 21. gadsimtā? Lai viņu ticība iedvesmo un stiprina mūsu ticību!

Nesavtīgā kalpošanā un sevis aizliegšanā ir spēks, kas var uzrunāt jebkuras šķiras cilvēku. Ko no šīm īpašībām mēs parādām savā dzīvē un liecībā?

Tiesas diena

*Izlasi Mat. 26:57-68, 27:11-14, Lūk. 23:1-12, Jāņa 18:19-23, 31-40, 19:8-12!
Ko mēs varam mācīties no Jēzus liecības šiem ietekmīgajiem cilvēkiem?*

Kristus zemes dzīves pēdējās dienās Viņa sekotāji redzēja nesatricināmas uzticības sāpīgo cenu. No apcietināšanas līdz krustā sišanai Kristus nes liecību zemes visvareno – monarhu, pārvaldnieku un priesteru – priekšā. Citu pēc cita Viņš pārbauda to sirdis, kas ir saindējušies ar pasaulīgu autoritāti. Liekas, ka viņi Viņu kontrolē. Kareivji pārstumj Jēzu starp saviem tiesas pagalmiem, saviem konciliem, savām pilīm un savām tiesas zālēm, neapzinoties, ka galu galā šī ir Viņa pasaule. Lai arī kādu spriedumu viņi izsaka pret Kristu, tas beigās būs spriedums, ko viņi būs izteikuši paši pret sevi.

Lai gan Kristus liecināja, lai cilvēki kļūtu par mācekļiem, reizēm rezultāts bija ļoti atšķirīgs no tā, kādu Viņš pats būtu vēlējis. Kā Jēzus būtu priecājies, ja Pilāts, Kajafa, Hērods un citi pakļautu savas sirdis un nožēlotu! Stūrgalvīgi viņi noraida Viņa lūgumus, bezjūtīgi apejot savu pēdējo aicinājumu iegūt glābšanu.

Līdzīgi Kristus 21. gadsimta sekotājiem vajadzētu pieņemt, ka, liecinot par Dievu, lai darītu cilvēkus par mācekļiem, rezultāts bieži vien var izrādīties pavisam citāds, nekā viņi būtu vēlējušies un lūguši. Viņu pūlēm ne vienmēr līdzī nāks izmērāma veiksmē. Tam nevajadzētu viņus ne padarīt mazdūšīgus, ne arī nomākt tālāko liecināšanu. Patiess mācekļis, tāpat kā Kristus, ir uzticīgs līdz nāvei, nevis uzticīgs, līdz piedzīvo vilšanos. Aicinājums pieņemt lēmumu atdala kviešus no pelavām. Par kviešiem priecājas, pelavas apraud, pļauja turpinās. Neskatoties uz Kristus šķietami neveiksmīgo liecību šo spēcīgo vīru priekšā, notika kaut kas apbrīnojams, jo, saskaņā ar Ap. d. 6:7, vairojās ne tikai mācekļu skaits, bet „liels pulks priesteru kļuva ticīgi”. Tikai Dievs vien zina, cik daudzi no šiem priesteriem klausījās un vēroja Jēzu Viņa dzīves pēdējās stundās.

Agrīnais sprādziens

Kristus pirmie mācekļi enerģiski nesa uz priekšu evaņģēliju visā civilizētajā pasaulē. Mājas, sinagogas, publiskie stadioni, tiesas zāles un karaļu pilis kļuva par vietām, kur tika pasludināta Debesu valstība. Tomēr Jēzus pravietoja, ka būs apcietināšanas, pratināšanas un naidīgi noskaņoti valdnieki (Mat. 10:16-20). Diemžēl tie, kam bija laicīga vara, Kristu pieņēma vislēnāk.

Izlasī, cik vari, no šīm Rakstu vietām: Ap.d. 4:1-12, 13:5-12, 50; 23:1-6; 25:23-26:28! Lai gan kāds varētu padomāt, ka daudzi cilvēki tika atgriezti acumirkļī, tā nenotika. Šie dramatiskie rezultāti bija redzams iznākums pamatā esošajiem apstākļiem. Pirms pļaujas ir sējas laiks. Kristus bija uzticīgi pasludinājis evaņģēliju. Misionāri bija liecinājuši visā Jūdejā. Pirmie, kas atgriezās, bez šaubām, palīdzēja nest vēsti tālāk. Kad Kristus personīgi uzvarēja nāvi, apstiprinot Savu vēsti, tūkstošiem vārtrūmē sēdošo ienāca valstībā. Viņi bija sekojuši Viņam slepus. Viņu sirdis bija atsaukušās Viņa aicinājumiem. Taču kultūras faktori, darbs un ģimenes spiediens bija aizkavējis viņu acīmredzamo atsaucību. Kristus augšāmcelšanās iznīcināja šķēršļus, pamudinot pieņemt lēmumu.

Tad, protams, stāstā ienāk apustulis Pāvils. Viņa liecība tomēr netika vispārīgi atzīta. Dažreiz populāri vīrieši un sievietes viņu vajāja un izraidīja. Viņu apmētāja ar akmeņiem, pēra, meta cietumā un citādi vajāja – bieži vien pie ietekmīgo cilvēku kūdīšanas dēļ. Viņu nepatikai pret kristietību bieži bija politiski motīvi.

Pārvaldnieks Fēlikss apcietināja Pāvilu, lai nomierinātu reliģisko opozīciju. Viņa sekotājs Fēsts bija labāk noskaņots, bet viņam pietrūka gribasspēka atbrīvot Pāvilu. Oficiālās vizītes laikā ķēniņš Agripa un viņa māsa Bernike (Hēroda dinastijas turpinātāji) pieprasīja tikšanos ar Pāvilu. Diemžēl, tāpat kā viņu senči, viņi noraidīja Pāvila aicinājumu pieņemt glābšanu. Arī 21. gadsimta kristiešiem, saskaroties ar līdzīgu atmešanu un vajāšanām, ir jābūt neatlaidīgiem.

Kā tie, kas meklē mācekļus, strādājot laicīgu un reliģisku autoritāšu vidū, var izvairīties no mazdūšības, ko rada biežie noraidījumi? Kas vēl var tikt uzrunāts no viņu liecības, Kristus sekotājiem strādājot ietekmīgo cilvēku labā?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļu „Romiešu virsnieks” 315.-318. lpp., „Pie Annas un Kajafas” 698.-715. lpp., „Pilāta tiesas namā” 723.-740. lpp.; grāmatā „Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļu „Palīdzība bagātājiem” 209.-216. lpp.; grāmatā „Apustuļu darbi” nodaļu „Tu mani gandrīz pārliecināji” 433.-438. lpp.

„Bagātību mīlošas, pasauli pielūdzošas dvēseles nav iespējams vest pie Kristus gadījuma rakstura saskarsmē ar tām. Šie cilvēki ir visgrūtāk sasniedzami. Visiem, kuriem ir misijas gars, kuri izturēs līdz galam un neklūs mazdūšīgi, ir jāvelta īpašas pūles viņu labā. Daži no mums ir sevišķi piemēroti darbam ar bagātājiem un ietekmīgajiem.” (E. Vaita „Kristus dziedinošā kalpošana”, 213. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kad vien Jēzus liecināja pie varas esošajiem, citi to ievēroja. Daži bija ietekmīgās pozīcijās, citi ne. Līdzīgi Nikodēmam un Jāzepam no Arimatijas daudzi no izglītotās priesteru šķiras nāca pie ticības pamazām. Daži aculiecinieki, kas redzēja Kristus sadursmes ar reliģiskajiem vadītājiem, arī ticēja. Vulkāna izvirdums parasti atrodas zem kalna garozas. Ar aci novērtēt stiprumu nav iespējams. Precīziem mērījumiem nepieciešami speciāli instrumenti. Līdzīgi arī Jēzus kustības eksplozīvais potenciāls Viņa zemes kalpošanas laikā palika apslēpts. Pēc Viņa augšāmcelšanās valstība tomēr izlauzās ārā, par ko liecināja milzīgās atgriešanās pat starp tiem, kas atradās ietekmīgās pozīcijās. Uzticīga sēšana beidzot bija atnesusi bagātīgu ražu. Ko šie fakti stāsta mums par to, cik svarīgi ir, ka mēs neklūstam mazdūšīgi, ja mūsu liecība neizskatās tik efektīva, kādai tai vajadzētu būt, īpaši augstākajās aprindās?

2. E. Vaita rakstīja iepriekš minētajā apgalvojumā, ka daži ir īpaši piemēroti darbam, lai aizsniegtu pie varas esošos. Kādas īpašības varētu būt tam piemērotas? Vienlaikus, kāpēc mums vajadzētu būt uzmanīgiem, lai neierobežotu tos, kas, pēc mūsu domām, nav tik piemēroti?
